

2 – Tygodnik Szóstki

Wydanie 2 (9) na rok 2021/22

20.10.2021

Zredagowali uczniowie 6b

Aktualności

Buuuuu, Halloween już wkrótce, a dokładnie 31 października. Czy obchodzicie to święto? Czy macie już dekoracje? Nazwa Halloween to skrót od All Hallow Even i oznacza wigilię Wszystkich Świętych. To dlatego Halloween jest przed świętem Wszystkich Świętych, które obchodzimy 1 listopada.

Większość osób uważa, że jest to święto amerykańskie, a tak naprawdę wywodzi się ono z tradycji Celtów, czyli ludów zamieszkujących dzisiejsze tereny Wielkiej Brytanii. Wierzyli oni, że w ostatnim dniu roku, według ich kalendarza, czyli 31 października, duchy zmarłych odwiedzały ziemię.

W ostatnią niedzielę października przestawiamy zegarki, cofając czas o jedną godzinę, to znaczy że śpimy godzinę dłużej.

Kącik Historyczny: Napoleon Bonaparte
- czytaj na stronie 2 i 3

To nasze pierwsze wydanie drukowane.

Prosimy Was o pomysły, jak mamy się rozwijać.

Śmieszne (lub i nie) żarty

Jasio pyta tatę: .

- Czy potrafisz podpisać się z zamkniętymi oczami?
- Potrafię.
- To świetnie. Trzeba podpisać się kilka razy w moim dzienniczku.

Przed klasówką:

- Mam nadzieję, że dzisiaj nikogo nie przytapię na ściąganiu!
- My również, proszę pani!

Kalendarz ciekawych świąt

21.10 – Dzień Bez Skarpetek

22.10 – DZIEŃ CAPS LOCKA

24.10 – Międzynarodowe Święto

Roweru

25.10 – Światowy Dzień Makaronu

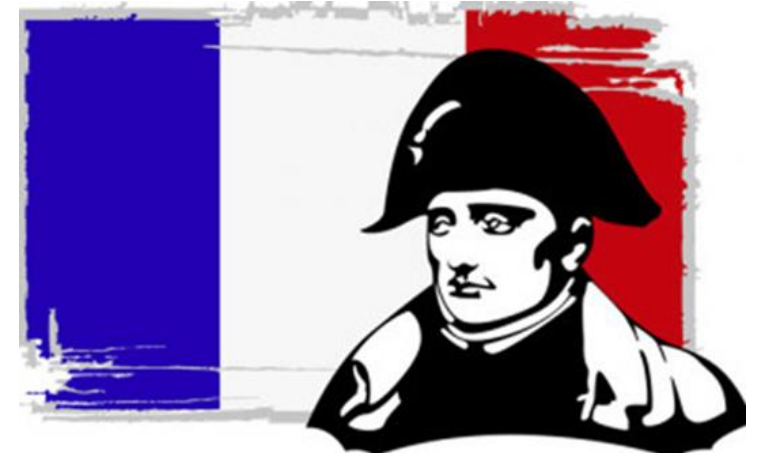
31.10 – HALLOWEEN

CESARZ FRANCUZÓW - NAPOLEON BONAPARTE (część 1)

Napoleon I Bonaparte, geniusz wojskowy uważany za najwybitniejszego dowódcę wojskowego w historii, generał i cesarz Francuzów, prezydent (1802-1805), a następnie król Włoch (1805-1814), protektor Związku Reńskiego (1806-1813), zwierzchnik Księstwa Warszawskiego. Podbił niemal całą Europę. Jak tego dokonał?

POCZĄTKI KARIERY WOJSKOWEJ NAPOLEONA

Napoleon urodził się w 1769 r. w Ajaccio na Korsyce w szlacheckiej rodzinie pochodzenia włoskiego. 23 kwietnia 1779 r. przyjęto go do szkoły wojskowej w Brienne-le-Château, zakończył ją ze stopniem podporucznika. Po zakończeniu nauk przydzielono go do służby w artylerii. Napoleon brał udział w oblężeniu Tuluzy, gdzie był kapitanem wojsk artyleryjskich rewolucjonistów. 13 VENDÉMIAIRE (5 października) po przewrocie termidoriańskim, czyli obaleniu jakobinów, z którymi Napoleon był związany, znalazł się chwilowo w więzieniu, a potem zostawał kilkanaście miesięcy bez przydziału. Potencjał zauważył w nim lider Dyrektoriatu Paul Barras, który pamiętał go z okresu oblężenia Tuluzy i mianował go dowódcą nad oddziałami broniącymi Republiki przed powstaniem rojalistów w samym Paryżu. Bonaparte wykazał się skutecznością przez zastosowanie w walkach ulicznych artylerii. Dzięki swojemu zwycięstwu został mianowany na Dowódcę wojsk wewnętrznych i generałem dywizji. W 1796 r. poślubił owdowiałą Józefinę de Beauharnais, która była kochanką Barrasa. Kilka dni po ślubie z Józefiną, Napoleon został dowódcą wojsk walczącymi z Austriakami w północnej Italii, spekulowano, że to dzięki znajomościom Józefiny.

NAPOLEON I SFINKS

W latach 1796-1797 Bonaparte odniósł sukcesy militarne w Italii. Pokonał Austriaków i Sardyńczyków, przez co narzucił im pokój w Campo Formio. Służyły mu nawet Legiony Polskie pod dowództwem Jana Henryka Dąbrowskiego. 1797 r. wciąż trwała wojna pomiędzy Francją, a Wielką Brytanią. Anglia była wówczas ostatnim państwem I koalicji antyfrancuskiej. By zmusić Monarchię Brytyjską do pokoju Napoleon wpadł na pomysł podbicia Indii. Ruszył on na Egipt, ponieważ miał być on bazą wypadową do kampanii na Indie. Ta doszła do skutku w 1798 r. brało w niej udział 38 tysięcy marynarzy i żołnierzy. Po sukcesach, jakimi było zajęcie Malty i Dolnego Egiptu z Aleksandrią, wojska Napoleona zaczęły spotykać same niepowodzenia: choroby tropikalne, nieznośny klimat, zniszczenie floty francuskiej admirała Bruey'ego, włączenie się do wojny Turcji, zajęcie Malty przez Brytyjczyków. Niestety ostatecznie Francuzi zostali zmuszeni do kapitulacji w 1801 roku.

ZAMACH

STANU

Napoleon, nie czekając na zakończenie kampanii egipskiej, powrócił do Francji. Wówczas dyktatoriat zmagął się z ogromnymi problemami, m.in. wojną z drugą koalicją antyfrancuską, powstaniem rojalistów w Prowansji i Wandei, korupcją w rządzie, blokadą morską ustanowioną przez Anglików itd. Na pomysł przejęcia władzy przez zamach wpadł wówczas ksiądz Emanuel Sieyès. Razem z nim spiskowali dyrektor Roger Ducos, były minister spraw zagranicznych Charles Talleyrand oraz szef policji Joseph Fouché. Napoleon miał dokonać zamachu. Odbył się on 18 i 19 brumaire'a (9 i 10 listopada) 1799 r. Pierwszego dnia o szóstej rano Napoleon spotkał się z sześćdziesięcioma oficerami 17 Okręgu Wojskowego oraz adiutantami z Gwardii Narodowej i poprosił o to żeby złożyli przysięgę wierności obu izbom, aby udowodnić przywiązanie do jego osoby. W tym samym czasie, w pałacu Tuileries, przegłosowano przekazanie dowództwa Napoleonowi nad 17 Okręgiem Wojskowym i Gwardią Narodową oraz przeniesiono mające się odbyć nazajutrz obrady izb ustawodawczych do Saint-Cloud. Udało się to zrobić dzięki zwołaniu obrad o niesamowicie wczesnej porze i niepowiadomieniu członków Rady Starszych, którzy byli przeciwni Napoleonowi. Następnie Bonaparte przybył osobiście do izby ustawodawczej i wygłosił przemowę, w której odniósł się do jedności narodowej Francuzów. W tym samym dniu ze swych stanowisk ustąpili Ducos i Sieyès. 10 listopada izby ustawodawcze zebrały się w Saint-Cloud, oczywiście także zjawił się tam Napoleon, by przemówić do Rady Starszych i Rady Pięciuset, oraz spróbować, przekonać ich do odrzucenia konstytucji roku trzeciego. Jeszcze tego dnia przekupstwem i groźbami zmuszono ostatecznych dyrektorów do ustąpienia ze stanowiska, powstała więc luka we władzy. Tak miała brzmieć mowa Napoleona Bonaparte do Rady starszych:

„Jesteście na wulkanie. Republika nie ma już rządu; dyktatoriat został rozwiązany, frakcje się miotają. Nadszedł czas decyzji. Wezwaliście mnie i moich towarzyszy broni, żebyśmy wsparli waszą mądrość, ale czas jest cenny. Musimy zdecydować. Wiem, że mówimy o Cezarze, o Cromwellu, jakby obecną chwilę można było porównać do wydarzeń z przeszłości. Ale tak nie jest, a ja pragnę jedynie bezpieczeństwa Republiki i chcę wspierać decyzje, jakie zamierzacie podjąć.”

Później próbował przemówić do Rady Pięciuset, jednak nie dano mu dojść do głosu i musiał uciekać. Lucjan i Napoleon, aby przekonać do siebie 400 żołnierzy ochraniających Ciało Prawodawcze, odegrali istny teatr. Lucjan mierzył szpadą w Napoleona, mówiąc, że jakby chciał sięgnąć po władzę, osobiście by go zabił. Próbowali przekonać żołnierzy, że większość deputowanych Rady Pięciuset zostało sterroryzowanych przez garstkę „fanatyków na angielskim żołdzie”. Ten teatr zakończył się, gdy do sali wdarło się wojsko pod dowództwem Murata i rozpędziło przeciwników Bonapartego, następnie Lucjan, przewodniczący obrad, zebrał ok. 50 członków Rady i przegłosował odpowiednie ustawy: Ducosa, Sieyèsa i Napoleona mianowano tymczasowymi konsulami, a także zawieszono posiedzenia izby ustawodawczej i wyrzucono z niej 61 przeciwników nowego reżimu.

-> Co było dalej? Czytaj w kolejnym numerze dwutygodnika 6-tki.